

den højtærede Minister. Han mente, at Professorerne vare ikke alene Lærere, men Videnskabsmænd, og at det særligt var i den sidste Egenskab, de skulde virke. Den Anskuelse kan jeg ikke dele. Det er meget sandt, at der ved Universitetet er ansete Videnskabsmænd, men egentlig store Videnskabsmænd har vort Land meget faa af, de virkelig store Videnskabsmænd høre til i de store Kulturlande. Der er ganske anderledes Betingelser for at kunne dyrke Videnskaben i de store Kulturlande, der have flere Universiteter. Jeg saa gerne, at Professorerne kunde blive mere Lærere, end de ere i Øjeblikket; i saa Henseende kan man henvise til f. Eks. Universiteterne i Tyskland, hvor netop Professorerne i høj Grad ere Lærere, og hvor de forstaa at samle mange Elever om sig. Der er ikke faa Professorer her ved Københavns Universitet, der næsten ingen Tilhørere have ved deres Forelæsninger, saaledes at deres Lærergerning kun kommer til at øve en ganske ringe Indflydelse paa deres Elever. Jeg ser med Glæde, at den højtærede Minister vil rejse Spørgsmaalet mellem Finanslovforslagets anden og tredie Behandling, og jeg finder det naturligt, naar Universitetets Forhold skulle ordnes, at de saa knyttes sammen med en Lønningslov, og der have Universitetslærerne god Ret til at komme i Betragtning, thi de have været udeladte hver Gang, man har givet Lønningslove for de andre af Statens Embedsmænd.

Den ærede Minister indrømmede med Hensyn til de 65,000 Kr., som gives til de højere kommunale Real- og Mellemskoler, at det var ikke nogen rationel Ordning, der fandt Sted her. Nej, det er en meget daarlig og meget uheldig Ordning, og jeg vilde ønske, at vi snart kunde komme til en anden Ordning, saa der blev taget ligeligt Hensyn til alle de Købstæder, der have oprettet kommunale Real- og Mellemskoler. Tilskuddet til Kommuneskolerne kunde den højtærede Minister ikke være med til at forhandle om nu; han siger, at til næste Aar skulle vi revidere Reglerne derom. Ja, vi skulle revidere det paa Finansloven, men hvis vi kun skulle holde os til den Revision, der kan ventes at komme til næste Aar paa Finansloven, vil den paa ingen Maade give København, hvad der tilkommer København, i Sammenligning med de andre Kommuner.

Den ærede Ordfører (Laurson) var inde paa det Spørgsmaal, hvorvidt København egentlig faar, hvad der tilkommer denne By, og sagde, at det var noget, han kunde godt

gøre med gode Tal. Jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører var kommen frem med disse Tal; men den ærede Ordfører har vist ingen Tal at komme frem med; han har vist kun tomme Talemaader. Men kom frem med de Tal; lad os se dem, lad os se, om den ærede Ordfører virkelig her med Tal kan godtgøre, at København faar, hvad det med Rette tilkommer den; jeg skal være villig til naar som helst at tage en saadan Diskussion op med den ærede Ordfører. Det er let nok at sige, som den ærede Ordfører gør, at det kan godtgøres med Tal; men det kan den ærede Ordfører ikke godtgøre; det er mig, der kan godtgøre, at København ikke faar, hvad der tilkommer den. Det har jeg gjort adskillige Gange i dette Ting, men den ærede Ordfører har ikke gjort det mindste Forsøg paa at fremkomme med Tal i den Retning. Jeg er sikker paa, at han har ikke mere Tal, end der ligger her bag paa min Negl; havde han haft dem, skulde han nok være kommen frem med dem.

Med Hensyn til vore Seminarier gør det mig ondt, at den højtærede Minister ikke kan støtte Forslaget om at forhøje Understøttelserne til Eleverne med 40,000 Kr. Men det hænger naturligvis sammen med hele vor forhaandenværende finansielle Stilling; den Slags Udgifter har man ikke Raad til, fordi Pengene skulle — det vide vi alle — gaa andetsteds hen. Reformer af den Slags kan der ikke være Tale om. Saa sagde den ærede Ordfører (Laurson), at jeg havde udtalt, at Seminarieundervisningen egentlig var billig her i Danmark. Ja, det er den; jeg tror ikke, der er et Land, der slipper saa billigt fra at forsyne sine Folkeskoler med Lærere og Lærerinder, som netop Danmark gør. Men den Slutning, den ærede Ordfører vilde udrede deraf, er grundfalsk. Den ærede Ordfører sagde, at her have vi jo et Eksempel paa Privatdrift; vi have 4 Statsseminarier og maaske en 16—18 Privatseminarier; den allerstørste Del af Eleverne uddannes altsaa ved Privatseminarier, og saa fremhævede han dette og sagde: Her kunne vi se, hvordan Privatdrift slaar Statsdrift. Den er billig, sagde han, og den er god. Det første er rigtigt, den er billig, men den er langt, langt fra god; den er tværtimod meget daarlig. Der er neppe noget Land, i hvert Fald intet af vore Nabo-lande, hvor Seminarieundervisningen og Læreruddannelsen staa saa langt tilbage, som de gøre her i Danmark. Vor Seminarieundervisning hviler paa en Lov, der nu er over 50 Aar gammel. Denne Lov er yderligere bleven forringet ved en Reform, som